

J. Ward Walker

Megbékélés

A Royal Ambassadors (továbbiakban: RA) fiúk részére indított déli baptista program vált a vidékről a nagyvárosba szóló útlevelemmé. Sokkal többet kaptam, mint amit a misszió-oktatástól kaphat valaki, aki elég bátor hozzá, hogy kilencéves kis huligánokat vezéreljen. Azon kívül, hogy megismerkedtem egy szükségben levő világgal, és a missziói szolgálat hőseivel és hősnőivel, elmentem életem első filmjére, láttam a nagyváros fényeit, és számos új szót tanultam, még teológiaiakat is.

Az új szókincs egy része a 1/2The King's business1/2-ből származott, a himnuszunkból, melyet minden szerda éjjel elénekeltünk. Azelőtt sosem hallottam „arany partról”, „tengeren túli világról” vagy „követről”. Ebből az ősi, felnőtt valóságos énekből ismertem a titokzatos szót, a „megbékülést”.

Ezen időszak alatt nyilvánosan biznyságot tettem a Jézus Krisztusban való hitemről is, mit sem tudva arról, hogy részesültem az Istennel való megbékülés előnyeiből. Ezt megelőző időben csak a „megmentett” szóval tudtam leírni, hogy mi is történt velem. Később, mikor az RA-t felváltották a középiskolai pénzügyek és a párkeresés, felfedeztem, hogy a megbékülésnek és igei alakjának kapcsolati és pénzügyi értelmezése is létezik. Amit az elidegenedett barátaimmal szerettem volna tenni: rendezni a kifizetetlen számlát, rendeződni egy megromlott kapcsolatot illetően.

A későbbi tanítási feladatok és a szemináriumi képzések rákényszerítettek, hogy nagyobb jelentőséget tulajdonítsak és példákat társítsak ehhez a felfedezéshez.

Valamiképp
Krisztus
élete,
halála,
vére és
feltámadása
keresztel-
ződött
Isten
karakterével
a keresztnél.

Az angol *reconcile* szó a latin *re* és *conciliare* szavak kombinációjából alakult ki, melyeknek szó szerinti jelentése „újra egyesülni”. Történeti és kortárs használatban „barátságot vagy harmóniát visszaállítani”, vagy „megállapodni”.¹ Az Írás fordítói a „megbékül” szóban találtak rá a megfelelő igei kifejezésre, mely magában foglalja lényünk Istennel kapcsolatos helyrehozatalának nélkülözhetetlenül fontos teológiai fogalmát. Ezzel próbáltak segíteni a modern olvasónak annak megértésében, hogyan hidalta át Isten a bűn hézagát, és győzte le az emberiség elidegenedését és ellenségességét.

Az Ószövetség írói a megbékülés igazságát a jóvátétel és áldozat szélesebb koncepciójának részeként látták.² Újszövetségi megfelelőik erre alapozták

annak gondolatát, hogy a megbékülés az Isten felé tett vezeklés és jóvátétel cselekedetének eredménye.³ A megbocsátás a rendezést követi. Megbékülés és jóvátétel elválaszthatatlan.⁴ A görög nyelv tartalmaz egy szót, amellyel a bibliai írók kifejezték Isten Krisztus általi szerető munkáját, hogy szembeálljon az emberi gonoszszággal, és visszahozza az embereket egy baráti kapcsolatba.

Pieter Paul Rubens: Krisztus a kereszten

Ez a szó a *καταλλάσσω*, mely gyakran az *ἀποκαταλλάσσω* formában jelenik meg. Ezzel kapcsolatos rokon főnév a *καταλλαγή*.⁵ Alapvető jelentése: cserélni vagy változtatni. Az összetétel a befejezettségre helyezi a hangsúlyt.⁶ A kapcsolódó *διαλλάσσομαι* szó, mely kölcsönös ellenségesség megszüntetését, kölcsönös megegyezést jelent, de nem használatos Isten emberiséggel kapcsolatos tevékenységének leírására.⁷

A megbékülés erejét és gazdagságát illetően megtévesztő lehet a kérdéssel foglalkozó szavak és passzusok ritkasága. A Mt 5,24-ben és az 1Kor 7,11-ben a személyek

Eugene Delacroix: Krisztus a kereszten

emberi kapcsolatokon belüli megbékülésének gondolata szólal meg, mint parancs. Ezek a szakaszok a megbékülés fogalmára építenek ugyan, de nem ragadják meg Istennek az emberiség felé irányuló békéltető munkája során vállalt kezdeményező készségét, fáradozásait és mindennek az árát.

Pál összhangra buzdította a zsidókat és a nem zsidókat (Róm 11,7–32; Ef 2,12–17). A Kol 1,20–21-ben tömören szól a megbékülésről, belefoglalva a nép ellenségességét, Isten kezdeményező készségét, Krisztus áldozatát és az emberi felelősséget.

A két elsődleges szakasz, amely a megbékéltetésünk gazdagságát és felelősségét hirdeti a Róm 5,8–11 és a 2Kor 5,14–21. Elsőként Pál arra mutat rá, hogy a római hívők megtérésük előtti állapotukban Istennel konfrontálódtak, az ő hajdani Istennel szembeni nyílt ellenségességük, rosszindulatuk és lázadásuk szörnyű igazsága érvényesült. Így ők Isten ellenségei és az ő szent haragjának célpontjai voltak. Az elide-

Isten Fiának
ez a most-
és-
mindörökké
tartó munká-
ja biztosítja
az Istennel
való béke
megerősített
állását,
biztosított
helyzetét
mindazok
számára, akik
elfogadják a
könyörületet
ajánlatot.

genedés teljes és tökéletes volt. Akaratlanul is az Istentől való távolságot választották. Isten haragja is félelmetes valóságként jelent meg. Mégis, Isten az ő szeretetében vállalta a kezdeményezést, hogy áthidalja a szakadékot. Az Egyetlent, az ő Fiát adta, és az ő Fia, Krisztus pedig az életét adta, hogy biztosítsa a bűnökért való fizetséget, és visszaállítsa a megromlott barátságot. Valamiképp Krisztus élete, halála, vére és feltámadása kereszteződött Isten karakterével a keresztnél.

A megbékülés sosem Isten változását írja le. A változás alanyai mindig az emberek. Az ember lép vissza a kapcsolatban. Nincs kölcsönös megbékülés. Isten nem változik sem karakterében, sem céljában.⁸ A szeretet, az igazság és a harag összhangba került, és az emberek megbékültek Istennel a keresztnél. Isten a véráldozat árát követelte, és megfelelő fizetséget biztosított Fia személyében. Az embernek csak el kell fogadni a megbékülést, a megújított kapcsolatot. Ugyan a bűn sértette Istent, neki mégsem volt szükséges megbékülnie az emberiséggel.

Isten félretette ellenségességét velünk szemben, méltó módon jóságához, szeretetéhez; következetesen a számunkra

való kegyelem állandó tervéhez, és másfelől ez volt az eszköz, amely által megmutatta szeretetét, és megtörte vele szemben való ellenségességünket.⁹

A 2Kor 5,14–21-ben Pál a megbékélés előnyeit a megbékélés felelősségévé alakítja. Krisztus munkájára is fényt vet a megbékélés lehetőségének biztosításával. A 21. versben elmondja Krisztusról, hogy „belépett a bűnös emberi környezetbe, és elfogadta a következményeket”¹⁰ („Mert azt, a ki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk...”)

Krisztus munkájának eredményeképp az emberiség megkapta az esélyt, hogy megbéküljön Istennel. Isten Fiának ez a most-és-mindörökké tartó munkája biztosítja az Istennel való béke megerősített állását, biztosított helyzetét mindazok számára, akik elfogadják a könyörületes ajánlatot.¹¹

Mindenki, aki megbékül, részesül egy második ajándékban: kapja a békéltetés szolgálatát. Mások szolgálata királyi megbízás, hogy hirdessék a megbékélés üzenetét. Krisztus követeiként a megbékültekre van bízva, hogy konfrontálódjanak másokkal, és könyörögjenek nekik, hogy azok béküljenek meg Istennel. A követek a felsőbb hatalmasság helyett, annak érdekében és általa beszélnek.

A békéltetés hivatala a megbékélés üzenetének vagy szavának közlésévé válik. A mi feladatunk egyrészt Isten Krisztus általi békítő munkájának személyes megtapasztalásából származik, másrészt Krisztus parancsából, hogy megtestesítsük az ő felhívását Isten ellenségei számára: „Béküljete meg Istennel!” A 2Kor 5,18 közli a megbékélés eseményének központi eseményét. „Mindez pedig Istentől van, a ki minket magá-

val megbékéltetett a Jézus Krisztus által, és a ki nekünk adta a békéltetés szolgálatát.”¹²

A bibliai megbékülés jóval többet jelent, mint rendbe jönni egy baráttal veszekedés után, vagy bankszámlák hiányát kiegyenlíteni. Az Írás a megbékülést mint Isten szerető stratégiáját mutatja be, mely visszahozza az ellenséges emberiséget a barátságba. Ő vállalja a kezdeményezést, hogy szembeszálljon önféjü ellenségeivel. Emiatt visszafogja jogos haragját Fia könyörületes áldozata által. Majd egy megújított kapcsolatot kínál addigi ellenségeinek. Ahogy csak Isten teszi: baráttá teszi ellenlábait és követté ellenségeit. A megbékéltető üzenet hordozása lesz a békéltetés szolgálata.

Sok emlékem van az RA-beli munkámból. A tevékenységek mára már csak impressziók. A vezetők névtelenek és arctalanok. A mesterségek és a kötelességek eltűntek. Azonban még emlékszem a titokzatos és vissza-visszatérő himnuszra, amellyel a megbékélés tudatosodása elkezdődött.

Ezen a földön idegen vagyok.

Otthonom messze, arany partokon...

A tengerentúli világ követeként

Járok el a Király ügyéért.

Oly üzenetet hoztam,

Mit angyalok énekelnek boldogan:

„Békéljete meg hát!”

Ahogy mondta Uram, a Király,

„Békéljete meg hát Istennel”.

[...The King's business... – E. Taylor Cassel]¹²

(Nyers fordításban)

Jegyzetek

- 1 *Frederick C. Mish*, ed., ½reconcile½ in Webster's new collegiate dictionary, 9th ed. (Springfield, MA: Merriam-Webster Inc., 1983), 984. o.
- 2 *E. C. Blackman*, „Reconciliation, reconcile”, in The interpreter's dictionary of the Bible, 5 vols. (Nashville: Abingdon Press, 1962–76), 4:16–17.
- 3 *R. Abba*, „Expiation”, Uo., 2:200.
- 4 *Phillip E. Hughes*, Paul's second epistle to the Corinthians (Grand Rapids: Wm. B. Eerdmans Publishing Co., 1962), 215. o.
- 5 Blackman, 17. o.
- 6 *W. E. Vine*, An expository dictionary of New Testament words (Old Tappan: Fleming H. Revell, 1966), 261. o.
- 7 Uo., 262. o.
- 8 *C. E. B. Cranfield*, The epistle to the Romans. The international critical commentary, volt 1 (Edinburgh: T. & T. Clark, 1975), 267. o.
- 9 Uo., 267–68. o.
- 10 Blackman, 17. o.
- 11 *John Murray*, The epistle to the Romans, 2 vols. (Grand Rapids: Wm. B. Eerdmans Publishing Co. 1959), 1:173.
- 12 *E. Taylor Cassel*, ½The King's business½, The baptist hymnal (Nashville: Convention Press, 1956), 433. o.

*Biblical Illustrator, 1992. Spring
Ford. Lukács Dániel*

**Az Írás
a
megbékülést
mint
Isten
szerető
stratégiáját
mutatja
be, mely
visszahozza
az
ellenséges
emberiséget
a
barátságba.**